

Ons tijdschrift

door Ch. F. L. Nord

De Redactie verzocht mij om een beschouwing ter gelegenheid van de herdenking van het 50-jarig bestaan van ons Tijdschrift. Wanneer men in die periode 25 jaar lid van de Redactie is geweest, waarvan 23 jaar Hoofdredacteur en men zodoende ook nog iets weet uit de begin-periode, omdat men zovelen gekend heeft die het Tijdschrift op de been hebben geholpen en gehouden, dan gaan onwillekeurig de gedachten naar verleden, heden en toekomst. Dit temeer, omdat het heden zoveel verschilt van de jaren vóór de oorlog en derhalve ook de toekomst er anders uitziet dan men vóór zeven jaar geloofde.

Het initiatief tot het oprichten van het Tijdschrift kwam van de destijds grootste organisatie, de Ned. Tandmeesters Vereeniging.

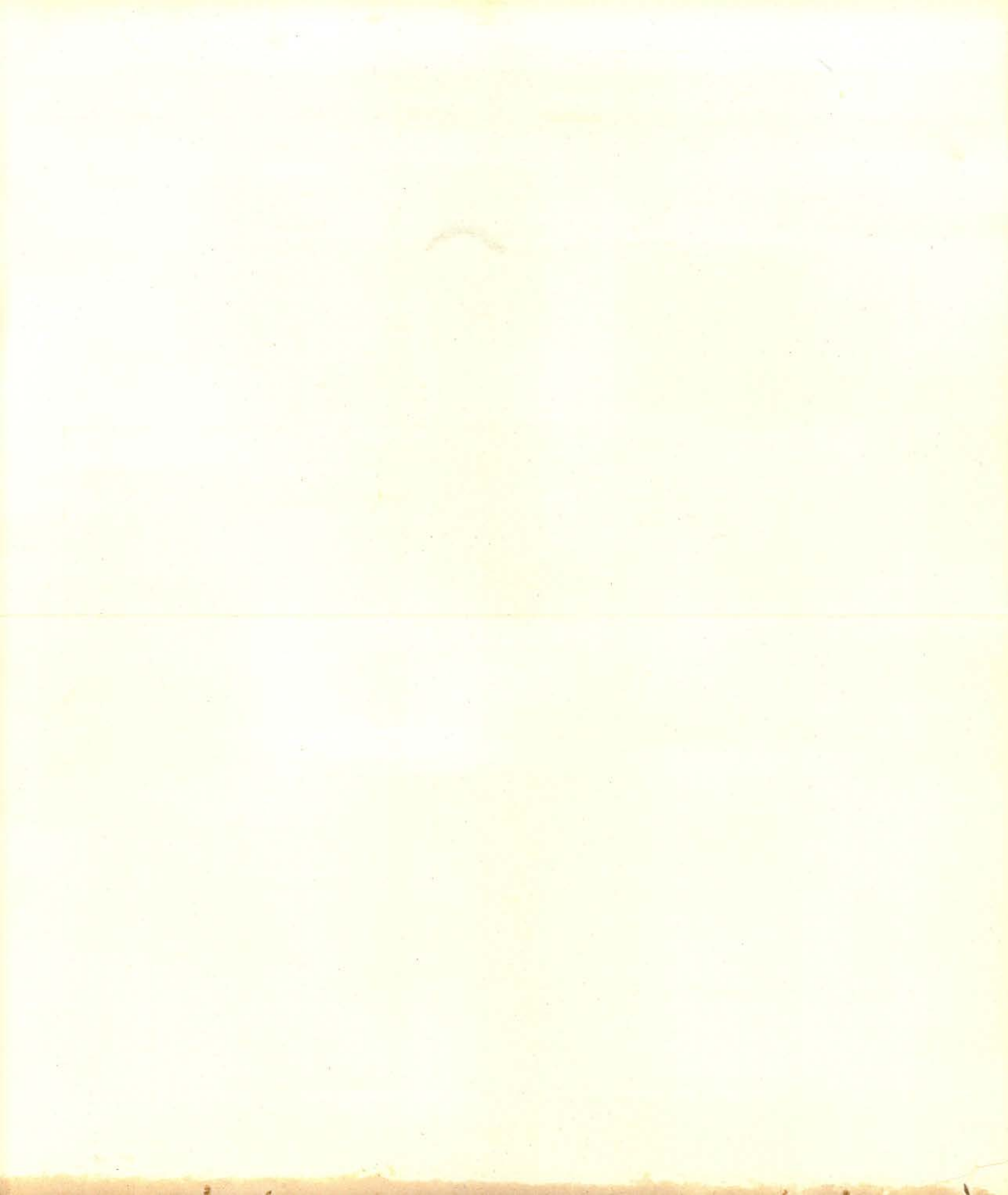
Toen zij na negen jaren het lot van het Orgaan in handen legde van een „Gezelschap” dat — geheel onafhankelijk — en met veel liefde en zorg, gedaan heeft wat het kon om groei en bloei te bevorderen, heeft het geduurd tot 1918 voor besloten werd eigendom en leiding wederom in handen te leggen van een organisatie, ditmaal van de drie bestaande landelijke Verenigingen.

Er was inmiddels veel veranderd. Het aantal tandartsen — verhoudingsgewijze — was zeer belangrijk gestegen en de sinds 1914 opgerichte „Maatschappij” besteedde een belangstelling aan de sociale problemen der tandheekunde, die vóórdien onbekend was. De tandheekunde zelve bewoog zich meer en meer in theoretisch-wetenschappelijke richting en dit alles maakte dat het aan stof voor copie niet ontbrak en dat het grote aantal abonné's een financieel gunstiger positie mogelijk maakte.

De onafhankelijkheid van het Tijdschrift en zijn Redactie bleef gehandhaafd. Wel bestond het Bestuur uit afgevaardigden der drie Verenigingen-leden, maar zij hadden geen imperatief mandaat en waren er uitsluitend voor de belangen van het Tijdschrift. Het benoemde de Redactie en deze op haar beurt was ten opzichte van het Bestuur op generlei wijze gebonden en dus volkomen vrij om het Tijdschrift te leiden op de wijze, die haar het best voorkwam. Zij deed dit onder meer door de rubriek „Oorspronkelijke Bijdragen” zo veel mogelijk op te voeren, zonder daarom de „kwaliteit” uit het oog te verliezen. Geen „vertaald stuk” behoefde nog ooit als „bladvulling” te worden opgenomen.

Voorts verscheen in elk nummer een Redactionele bijdrage waarin wetenschappelijke of sociale vragen van de dag werden behandeld, enerzijds om een tandheekkundige opinie over die vragen te doen ontstaan, anderzijds om bij eventueel verschil van inzicht te stimuleren tot reactie, teneinde zodoende een discussie te doen ontstaan die tot verheldering van begrip kon bijdragen.

Deze tot voldoening stemmende voortgang werd in 1940 wredelijk

1894
(Juni)

1^e Jaargang, Afl. II.

Tijdschrift voor Tandheelkunde.

XIVe Jaargang, Afl. 5/6.

Tijdschrift voor Tandheelkunde.

15 November 1908

XVe Jaargang Afl. 6.

De afzender van de brief kan de afzender niet terugkrijgen. Het is niet mogelijk te betalen bij de afzender.

MAANDSCHRIFT.

15 October 1913 XXe Jaargang Afl. 10

TIJDSCHRIFT
VOOR
TANDHEELKUNDE

MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT.
15 Januari 1917 XIVe Jaargang Afl. 1.

Tijdschrift voor Tandheelkunde

TEVENS ORGAAN VAN DE MAAT-
SCHAAPJ TOT BEVORDERING DER
TANDHEELKUNST.

15 JANUARI 1926 XXIIIe JAARGANG AFL. I

TIJDSCHRIFT VOOR
TANDHEELKUNDE

OFFICIEEL ORGAAN VAN
NED. TANDHEELDING GENOOTSCHAP
VEREENIGING VAN NEDERL. TANDARTSEN
NED. MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING
DER TANDHEELKUNDE

[166314 (05) (1927)]

VERSCHEIJN' MAANDELIJKS

Hoofdredacteur: Dr. F. L. NORD
Ond. Hoofdredacteur: Dr. G. van Gerven
Redactie: Dr. D. MARGADANT
Dr. J. BUISMAN
Dr. LOUIS FRANK

UITGAVE: G. J. A. THOLEN - UTRECHT

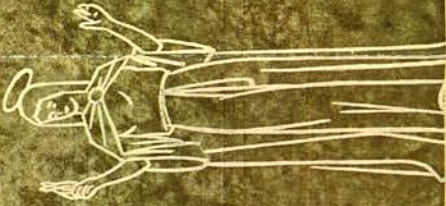
DECEMBER 1931 XXXVIIIe JAARGANG

TIJDSCHRIFT
VOOR
TANDHEELKUNDE

DECEMBER 1934
XLIe JAARGANG

TIJDSCHRIFT
VOOR
TANDHEELKUNDE

TIJDSCHRIFT
VOOR
TANDHEELKUNDE

40. JAARGANG
JULI 1933
AFLEVERING 7
JUBILEUMNUMMER

verstoord. Onder de bezetter was vrije meningsuiting niet langer mogelijk, waardoor een reeks onderwerpen van sociale aard niet langer konden worden behandeld en daarna kwam een steeds groter paperschaarste ook verdere moeilijkheden bereiden tot door de oorlogsomstandigheden in September 1944 de uitgave geheel ophield.

Na de bevrijding gelukte het slechts met horten en stoten om het Tijdschrift weer op gang te brengen doordat inmiddels de papiermisère erger was dan ooit en toen eindelijk de obstakels waren overwonnen moest met een zeer geringe toewijzing genoeg worden genomen.

Daarbij kwam dat inmiddels de eenheid onder de tandartsen verloren was gegaan en er zich — met name in de „Maatschappij” — zulke sterke verschillen van inzicht openbaarden, dat naar buiten toe de tandheelkunde als geheel zich niet meer kon doen gelden en het dus ook niet meer mogelijk was om uit haar naam te spreken of te schrijven.

Zowel die paperschaarste als de veranderde opvattingen leidden er toe dat „de Maatschappij” overging tot het publiceren van een eigen „Mededelingenblad” en het Tijdschrift zijn Maatschappij-rubriek zag verdwijnen.

Onder de omstandigheden kan dit niet anders gezien worden dan als een voordeel voor beide partijen. De Maatschappij kon de beschikbare ruimte in haar blad besteden op de wijze die zij nodig en nuttig achtte en men voorkwam zodoende botsingen met de Redactie over het nut en de waarde van de copie, die anders ter plaatsing aan het Tijdschrift zou zijn aangeboden.

Anderzijds echter is daardoor de zonderlinge figuur ontstaan, dat het Tijdschrift — nog altijd officieel orgaan der drie Verenigingen — niet langer de publicatie van de Maatschappij-rubriek verzorgt, ofschoon die Maatschappij een der drie leden is van de „Vereeniging Tijdschrift voor Tandheelkunde”.

Zodoende is het tijd geworden zich af te vragen of in de loop der historie niet, als in 1903, het ogenblik gekomen is om het Tijdschrift wederom in handen te leggen van een onafhankelijk „Gezelschap”, dat met de uitgave wordt belast, zoals bijvoorbeeld ook het geval is met het Tijdschrift voor Geneeskunde.

Want zelfs wanneer de papiermoeilijkheden zouden zijn vervallen is het de vraag of deze scheiding niet voor Tijdschrift, Maatschappij en lezers beter is. Voor de laatste omdat een scheiding beide publicaties beter aan hun doel doet beantwoorden en voor de beide eersten omdat het in de toekomst onaangenaamheden zal voorkomen.

Immers, het is weinig waarschijnlijk dat de ontstane controversen over tal van onderwerpen in de toekomst zullen verdwijnen. De Redactie zal op bepaalde ogenblikken van haar mening willen doen blijken en mocht die mening sterk verschillen van de opvatting van het dan aan het bewind zijnde Maatschappijbestuur, dan liggen de bouwstoffen voor een conflict zó opgestapeld, dat het een wonder zou zijn als het niet zou uitbreken.

Zou de Redactie, om dergelijke conflicten te vermijden, haar mening vóór zich houden, of wel tegen eigen mening in — als officieel orgaan — het standpunt der Maatschappij moeten verdedigen, dan zou het in het ene geval tot een levenloos orgaan zijn gedegradeerd, in het andere haar ruggegraat en daarmee haar respect naar binnen en naar buiten verliezen.

Is daarentegen het Tijdschrift een onafhankelijk orgaan, dan is het vanzelfsprekend dat het op eigen wijze van zijn mening kond doet, wat niet alleen het prestige van de Maatschappij niet zou schaden, maar zelfs zou van de „choc des opinions” de waarheid voordeel kunnen beleven.

Een herdenking als de huidige leent zich onwillekeurig tot een dergelijke blik op de toekomst en ik meen het „gouden” Tijdschrift niets beter te kunnen toewensen dan in een onafhankelijke positie voort te kunnen gaan de vaderlandse en internationale tandheelkunde te dienen!